

(Πίνακας του Σάρζεντ) ©

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΠΑΘΙΩΤΗ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Πρέπει νὰ διμολογήσω ότι δὲν άπορησα καθόλου, δταν, ἐδῶ καὶ λιγές μέρες, ξιασθα τὸ θάνατο τοῦ φίλου μου Ν. Δ. Τὸ ηξιώσα πῶς αἰπός ὁ ἄνθρωπος δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ σποτωθῇ μιὰ μέρα. Εἰχ' ἀογύσιε, μάλιστα ν' ἀν την η σ' χ' δ, γιὰ τὴν ἀργυροφοίο τοῦ σκοτωμοῦ αὐτοῦ. Εἶχα δεχτεῖ τὴν ἔξαιρηληργή του, καὶ ἀποροῦσα, μ' ὅλη τὴν καρδιά μου, πῶς τὰ κατάφερνε ἀκάμα νὰ ὑπάρχει, ἔπειτ' ἀτ' τὴν ἀλλοκοτη ἀρρωστία ποὺ κατατιμανοῦσε τὴν ζωὴ του... 'Η ἀλλοκοτη αὐτὴν ἀρρωστία — μᾶλλον τὶς παράδοξες ἀρρωστίες, πούτυχε ν' ἀκούστη στὴν ζωὴ μου—ήταν μοιδαίο νὰ τοῦ κλείστε καθὲ πόρτα, νὰ τοῦ στερέψῃ καθὲ πηγὴ χωρᾶς! 'Ένιας ἄλλος, πιθανόν, στὴ θέση του, θάβοισε τρόπο νὰ οἰκονομηθεῖ—τοσως, μάλιστα, νὰ προσταθοῦσε νάνγαζε καὶ σχετικά προσωπικά διφέρη, ἀτ' τὴν ἔξαιρετην κατάστασή του. 'Ο Νίκος, διοι, ήταν ἄνθρωπος εὐδαιμόνης, καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἐκμεταλλεύει... Καὶ τὸ καταλαβαύνων μᾶλλον χωρά, τὸ ἀπονεννόμενον τον διάθημα: Δὲν τοῦ ήταν δυνατὸν ν' ὀνθεῖται ὡς τὸ τέλος....

Είχα δεχτεῖ τὴν ἔξαιρηληργή του, ἔνα δράδιο ποὺ γυρίζαμε οἱ δύο μας —μᾶλλον φθινοπωρινὴ ζεστὴ βραδιά, πέροι, μᾶλλον καλοθυμάμαι. Είχαμε πάτε στὸν κινηματογάρα, καὶ ἔπειτα, βγαίνοντας ἔκειθε, σ' ἔνα μέντρο εδικαντερεῖνον. Είχαμε παῖς κροσί, καὶ εἴχαμε ξέψει έλαφρά στὸ κέφι. Αὐτὸ τὸ κέφι μούδοσε τὸ θάρρος νὰ τὸν ωρήσων ἐμπιστευτικά, γιὰ μᾶλλον σημαντική μεταβολή, ποὺ εἴχα δεῖ, ἀπὸ καιρό, στὸ κασακτήρα του. Δὲν ήταν πάλι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ηξιώσα.

Ἀντός, δ ἀγάνθδος καὶ ὁ ἀνοιχτόκαρδος, δ στοφγιάδος, καρποτόμενος φίλος, είχε διώ χρόνια, τώρα — καὶ ποὺ συγκεκριμένα, μετά τὴν ξέσοδο του ἀτ' τὸ νοσοκομεῖο, ποὺ ἔμεινε δὲν ξάφω πόσονς μῆνες, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ τραϊμάνιο στὸ κεφάλι, κληρονομία τοῦ φριχτοῦ πολέμου — είχε οιζικά μεταβληθεῖ. Είχε γίνει σκυθρωπός, φυλ-

ποπτος, ἀπόφειργε τὶς σχέσεις μὲ τοὺς φίλους του —είχε γίνει ἔνας τέλειος μισάνθρωπος.... Κι' διως ήταν ἐπειλῶς καλύ —οἱ γιατροὶ του μᾶς τὸ είχαν βεβαιώσει — παρ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ πέρασε. Τὸ παλιὸ ἔκεινο τραῦμα τοῦ κρανίου του, δὲν είχε θίξει κανέναν λεπτό δργανον. ή πληγὴ ήταν ἐποιόνωμένη. Τὸ μαγάλο του λειτονιγόνοδες δῆπος πάντα. Είχε γίνει ἐντελῶς καλά καὶ ἀτ' τὴν νευρικὴ ἐξείνη κούση, ποὺ ἐπακολούθησε τὴν περιτέτεια του, καὶ ποὺ ήταν φυσικὸ ἀποδοθεῖ στὸν πλονισμὸ ποὺ ὑπέστη ἀτ' τὸν πόλεμο, καθὼς συνέβη μὲν πλήθης ἄλλους. 'Ατ' αὐτά διὰ, ήταν γιατρεμένος. Κι' διως, ἀτ' τὴν ἐποκή ἔκεινη, ἐχρονολογεῖτο καὶ ή μεταβολὴ του. Είχε κλείστε στὸ σπίτι του, καὶ δὲν ήθελε νὰ δεῖ κανένα. Πολλές φῆμες, σχετικές μὲ τὴν κατάστασή του, κυριλλοφορούσαν, ἀπὸ τότε, μεταξύ μας. Κι' αὐτὸ τὸ βράδι, θέλουσα νά τὶς ἔξαρθρώσω.

Ταφάχτηκε μὲ τὴν ἐρώτηση μου. Καθόδε βάδιζε μὲ βήματα μηρά, καὶ μὲ τὸ χέρι περασμένο στὸ δισδ μου, κατάλαβα τὸ χέρι του νὰ τρέμει. Μετάνιωσα γιὰ τὴν ἀνάγκην του, καὶ προστήστησα νὰ τῆς ἀλλάξω τόνο. 'Εκείνος, διοι, δὲν ἔγναζε μιλά. 'Ηξιώσε καλύ πόσο τὸν ἀγαποῦσα —τὸ ηξιώσε π' αριστερά πολὺ καὶ ἀλλά, πι ό πολύ καὶ π' ἀριστερά πολὺ καὶ πολύ στον πόλεμον — καὶ δὲν ἔπειτε, θαρροῦ, νὰ πεισθεῖτε. 'Αλλά καὶ κάτιού διλο: πρόσεξα πῶς προστέθησα νὰ τὸν ωρήσω, ή μοσφή του είχε σποτεινάσει σ' αὐτὸν καὶ περιενεγκαίρως, σ' αὐτὸν θάγησε γιατρούς...

"Οι αὐτά, τὰ ἔξηγησα ἀργότερα, δταν μοῦ φανέρωσε τὸ μυστικὸ του πάθος. Πρώτη φορά τὸ ἔξαιρηληργείταν. 'Η φωνή του ἔτρεμε, καὶ ἔκεινη. Μοῦ κρατοῦσε ποὺ σφιχτά τὸ χέρι, τὰ μάτια του κοιτοῦσαν ἀπλανή. Στὴν ἀρχή, δὲ μίλησε καθόλου. Φάνηρε πῶς δίσταζε νὰ μοῦ τὸ φανερώσει —ή πάλι ξέψανε νὰ βρεῖ τὰ λόγια τὰ κατάλληλα. 'Αλλά, συγχρόνως, ξένωσα τὴν φοβερὴν ἀνάγκη, τὴν ἀνάγκη,

ποὺ τὸν τυραννόνες, κάπου νὰ τὰ πεῖ, νὰ ξαλαφθώσει.... "Ενιωθα
πὲρ τὸ μιστόν αὐτὸν, ποὺ, δταν τ' ἀνοίνα, ξεινία κατάληπτος, κα-
ραδοκούνες κάπουν εύχαιρα, γιὰ νὰ μποθέσει νὰ φανερωθεῖ.... Και
πόλι μεγάλη, πόλι ώραια είναιρια, ἀπ' αὐτή ποι τοῦ δινόταν τάρα, δέ
ιπτοφοίδες νὰ παρουσιαστεῖ. "Ημοργή πόλι ἀγαπημένος φύλος του. Ει-
κοσιά γρούμα αντοζόρητης φύλιας, δὲν ήταν προηγουμένο άσημαντο.
Κι' εἶς ἄλλον η ξαιρεῖς πάσο τὸν ἀγαπητόνα, καὶ πόσο, η ἐρώτηση
εξένη. Ξερούεις φύλικό ἐνδιαιτέρον, βεβήν, είλικρινές κι' ἀνντερό-
βουλό....

Ἄρχισε, τότε, νὰ μιν ἐκμισθησέται, μὲ φωνὴ βαθιά, δισταχτική, λίγα φοιτισμένα στήν ἀρχή — φοβόταν τόσο πώς δὲ θὰ τὸν πιστεύσει. Η πώς θὰ τὸν πάρω για τρελλό — ἔπειτα, διως, ἔντονη, παλιάνευρη, πιστεύοδη, γιωτατή ἀγονία!

— Ήρθετε από μέσον μου, μηδέ λέσσει, διτί δέ θα με
για τρελλό. Είναι τότε μόνο ποι δε δε φέντε για μέρους σου, τα
ποι μπορεῖ να με πλήγωσει! Προτυπώ νά πεις πάχει λέω φέντε,
Αλλά κι αν με πλάγιες για τρελλό, κι αν, άζωμα, φέντες πά-
φεντεστα, έχω τρόπο νά σε βγάλω από την πλάνη.... Έχ-
απόδειξη μαζί μου! Τότε κι ούτισι θα πεισθεῖς άμεσως,
πώς διατηρώ τό λογικό μου! Ήδη άζωμα τό πρατώ, κι έγω
δεν ξαπλώ... Ισως από την στιγμή της ίδιας μου της μοίρας,
για νά προστινέμα πο πολύ....

.... Ήδη μέτο τό τραπέα ἔσεινο τοῦ πολέμου, ποτέ μου δὲ θά το φαταζόουν! "Ημον, κ' ἐγώ, σὰν δύος τοὺς ἀνθρώπους! Πίστειν στὴ στοργὴν, στὴν καλωσήν, ἐπλαθα δυναμα. Κούσα μέσ' στὴν πλάνη... Απὸ τότε δὲν πιστείν πάν τίποτε...

.... Τί μοι συνέβη. δὲ μετοργά νά ἔξηγήσω : ποιές ἀλλούσσεις ἔγιναν μέσ' στὸν ἐγγεφαδόν, μου, ποιά κύπτα διώμασσον ἀπρόστατα, ὅπει τὸν ἀποτῆσσαν αὐτὴν τὴν ἰδιότητα, δὲν εἴμαι σὲ θέση νά σοι πῶ.... Είμαι, τόρα, τὸ ἀπότελεσμα φραγμένο —μοναδικό φραγμένο στὸν κόσμο— καὶ ἀντί νά γίνω, αὐτὸν τὸ γεγονός, ὁ πόλος εἰδηγισμένος τῶν ἀνθρώπων, ἔχο γίνει ὁ πόλος διατηγισμένος....

.... Πρώτη φορά ποὺ κατάλαβα τὸ ποῖμα. Ἰταν ἀπάνω στὴν ἀνάφωση μοι. Μιὰ μέρα τοὺς κοινωνίας μὲ κάποια νοσοκόμα, αδιάποστα μαντὸ τὸ γεγονός: ότι ποὺ ἀκόμα μαὶ μήποτε. διάβαζε καὶ τακάζει θαρροῦσα τὴν σκέψην της πρὶν ἀρόμα τα ζεύη της σαλένουν. Ήσαιρο α τι θέλει εἰ να μού ο πετεῖ! Αντὶ μοῦ κοινωνίας μεγάλη περιόργανα... "Ἐκανα πειθώματα, καὶ σ' ἀλλοι. "Ἐκανα πειθώματα ἀπάνω στὸ γιατρό μοι, στοὺς φύλους ποὺ μὲ παραστέκανε, στὴν ἀδροφή μοι, ποὺ ἔχοταν κάθε μέρα, καὶ μοῦ κρατοῦσε λίγες δρες στηνφορά... Σὲ σὲ τὸν ίδιο, ἔκανα τὸ πείραμα, κάτικε φορά ποὺ ἔχοταν νὰ μὲ δεῖς!

... Είχα μείνει όπωσδε λογένεσσι! Διάβαξα - τη σε κέψη τῶν ἀνθρώπων, διποτός διαβάσεις με σα στό βιβλίο! Αύτο τὸ πάμα, στὴν ἀρχή, μοδόσσι ξανά τόδιον, που δὲν έχου λόγια, δυστυχώς, νὰ σ' τὸν κάνων νὰ τὸν καταλάβεις.... Ένιωθει πὼς εἴχα ἀποτῆσει μὲν μιστρομόδιη ιδιότητα, πὼν ξεπρονόσει κάθε φαντασία! Ήσαιο για τὴν νοοματία, γιὰ τὴν περίεργη ἔκεινη ιδιότητα, πὼν κάνει διπτές θρισμένους διηγητοὺς νὰ μανεύουν, μὲ μια μιζογή προσπάθεια, τὴν οπενή τῶν ἄλλων τῶν ἀνθρώπων. Έγώ, διώξ, χωρὶς καμια προσπάθεια, έβλεπα τὴν σπένη νὰ σαλεῖει, σὰ νὰ ἔται τὸ μέτωπο τους γνάλων. "Έβλεπει τὴν ἀρχὴ της, τὴν πορεία της, τὶς παραμορφώτερες κυνήσεις της, μὲ ξανά τόδιο κατατηρτικοῦ.... Δὲν ὁποὺς τίτοτες ποὺ νὰ μοιδιαγείνει....

πηρε πίτοτε που να για μου οιασθείμε...
.... "Οταν βγάλα απ' τό νοσοκομείο, αιτό τό
πρώτα εξασολούσθισε. Με κινηγόντε σαν ένας έ-
φαλήτης. Καταλάβαινα πώς θα τρέλαθαδ...". "Ε-
φευγα μαργαρίνα απ' τούς άνθρωπους, δεν τολμούσα νά μιλήσω σε κα-
νένα! Εβραίους παρηγόρια στη συντροφιά των ζώων —γιατί, ά-
χαι ι διάβαζα οι τέλειοι έψη τους, ω' έκεινοι νων
αιτή ή σκέψη ήταν τόσο σποιαγιώδης, τόσο άπονήρευτη και τόση
φυσική, που δεν ήταν ίσων να με πειράξει! Δεν είχαν ούτε τη φύση
φιωδία, ούτε την άποτετη χρησιμόνα, την τερατώδη υπεροδούλια
των κριψιμένων άνθρωπίνων λογισμών... Δεν άνεγκονταν παρά τη
άδερφή μου, γιατί σ' έπειτα διάβαζα κάποια σποργή για μένα
και κάποια ήγη καλωδύνης για τούς ψάλλους. Γιά νά μή διαβάσω τη
πότε δυσάφεστο, καυματική σκέψη φοβερή, γιά μένα, είχα ξεκόψει άπ-
όλιους μου τούς φίλους...".

.... Είχα πλέοντες την πόρτα μου στὸν κόσμο. Ἡ σκέψη του μὲ κατατυπωνόσει! Τὴν ἔνιωθα, γλοιώδη, ἀπεργίαρατη, νὰ κυκλοφορεῖ μέσ' στὸν δέρμα, καὶ νὰ μοῦ καταστέρει τις ἐπίδειξ μου, σάν τις φειδὶ πονηροὶ καὶ ἀχρήσται, ποὺ γιρνεῖ νὰ σὲ περιτύλιξει....
"Ηξαρια τί σκέπτονται γιὰ μένα, ήξαρια τί αισθάνονται γιὰ μένα,
τις καρίες τους καὶ τις ὑποκριτικές τους, τὴ φοβερὴ καὶ ἀπίστευτη ἀ-
πόσταση ποὺ ὑπάρχει, κάθε δευτε-
ρόλεπτο, ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ
τὶς σκέψεις τους —καὶ αὐτὸ τὸ

πρᾶμα μοῦ ἦταν ἀνιπόφορα....

.... Δὲ μπροσθά σόβε τ' ἀγαπήσω, οὐτε νά συνθεῶ παλ μὲ κανένα. Δὲ μπροσθά σύ ἀνεχώ, κοντά μου, κανέναν διηφθωτό, οὔτε καμιαία γνωσκία — γιατί κανένας τους δὲν κλείνει καλωσύνη — κ' ἐγδέ δὲν πίστενα παρά στή καλωσόνη, δὲ ζητοῦσα παρά καλωσόνη, δὲ λαχταρόσα παρά καλωσόνη....

.... Τὸ μυστικὸν μου δὲν τὸ είπα σὲ κανένα. Τόθανα βαθιὰ μέσ' στήν ψυχή μου, καὶ ἔξοιη μαζί τοι, τόσος χρόνος. .... Δέν τολμῶσα, ἐξ ἀλούν, νά τη πόλη: γιατί, ή θα μὲ περνούσαν γά τρελλό, ή κά το πίστειναν καὶ θ' ἀπομακρύνονταισαν. θάβεινγαν μὲ τρόμο ἀπὸ δύτηα μου, μήτως μάθει τὰ κονγρά διανοήματά τους, μήτως ἀνακαλύψῃ τὶς κακεῖς τους, τὶς διτυθουνέλες τους, διὰ τὰ μυστικά τους.... Κ' ἔτι, καὶ ἀλλώς, θάμενα πάια μόνον....

.... Σιγά-σιγά, διως, συνήθισα νά τ' απτικρώς κι ότι αύτά! Τό θέατρο τους με ωμή σάνει πά επιτύχωση, ούτε μού δηνει τὸν απότροπασμό, που μαδίνει τόσο, στήν αρχήν... Μόνο πού τροποτοίησα τις σχέσεις μου, ώστε νά μην έχω, στο πλευρό μου, παρά μόνον αύτούς που μ' άγαποιν... Και τά καζά, πον διαβάζω και σ' αντούς, τ' άνθισαλέ και χρηματά πάθη, δίεξ τίς ήθικες διαστορφές και τίς τρομακτικές έπιθυμίες, ξαθα, τώρα, νά τα συγχωρώ: και με φτάνει μόνο το νό μ' άγαποιν — πολὺν μή λίγο, δε μ' ενδιαφέρει— και νά μη θέλων, μονάχα, τό καζό μου....

Σταμάτησε για μια στιγμή, κ' έφερε τὸ χέρι του μπροστά στὸ μέτωπό του.

Πῆγα νὰ τοῦ μαλήσω, νὰ τὸν παρηγορήσω.

"Απλώσε τ' ἄλλο χέρι του, καὶ μ' ἐσπιῆσε στὸν δώμα: — Σώπτα, σώπτα, ζει ο ω τί θά πεις! Σ' εὐχαριστῶ.... λίρω πός μ' ἀγαπάς, γ' αὐτὸν τὸ λόγο, αἰρούμενος, καὶ σοι ἀνέργωσα τοῦ ταπετηρικοῦ μονιμωτικοῦ.... "Ηξει αἱ φαὶ πῶς ηπούσες νὰ τὸ μάθεις.... Κι αὐτὴ ή πράξη, νὰ σ' τὸ φαρερώσω, ήταν, γιὰ μένα, ἀνασκούφιστη μεγάλη....

Κ' ἔπειτα στινάθηκε μπροστά μου, Σαμνιά, και πάνοντας σπασιωδικά τὰ γέρια μου, μ' ἔναν τρόπο τρελλὸν κ' ἀτελπισμένον, μοῦ φώναξε μὲ γοερὴ φωνή:

— Καὶ τώρα, πῶς νά ξήσω. ΠΩΣ ΝΑ ΖΗΣΩ; Μὲ τί τολμήν ν' ἀντιρρύσω ταύτην τὴν ἀνθρώπους, μὲ τὶ καρδιὰν νὰ συνδεθῇ μαζὶ τοῖς, μὲ τὶ μάτια νὰ τοὺς ληστασάν; Κάτε τους σκέψῃ ποὺ δὲ λένε, μὲ πληγώνει, κάθε φέμα ποὺ λένε, πιὸ πολὺ... Μὲ τρομαζούν μὲ μὴ ἀμβιάζον.... "Εκούρα κάθε μου κοινωνικοῦ δεσμοῦ, κάθε δοσοληπτία μου μὲ αὐτούς! Ζῷ μονάχος, σὰν ἔνας ἑρμητής, περικυκλωμένος ἀπὸ τίς γάτες μου, μὲ ἀπὸ τὰς διάδεσες, τὶς πρωτόγονές τους σκηνές, ποὺ αὐτές τοιὺν ἄλιστον, τὶς ἔχο συνηθίσει, καὶ δὲν τὶς τρέμω, οὔτε μὲ ἐνοχλοῦν.... Δὲ βλάταν καλύπτει, γιὰ μένα, νὰ πέθαινα μέσ' στὸ νοσοκομεῖο, ή νὰ είχα σχοτευθεὶ στὸν πόλεμο, παρὰ νὰ ζῶ μὲ αὐτὴν ἡγεμονία, μὲ αὐτὸν τὸν τερατώδη ἐφιάλτη, ποὺ μοῦ θανατώνει τὴν Ἀλίδα καὶ μοῦ ἀπαγορεύει τὴν ἀγάπη — ποὺ μὲ κλείνει μέσ' στὴν κάπιαρά μου, πουλά να πλάσια καταδικασμένο, ποὺ δὲν ελ- νε δινατόν νὰ λιποτείσει;

Από τή νίκητα αντή, δέν τὸν ἔναντια πά. Κ' ὅταν
εισαθεὶς, προχτέσ, τὸ σπωτούμ του, για μὰ στιγμὴ λυπή-
θρα, σὰ φίλος —ἄλλη παρηγορήθηκα αἱμέσως, μὲ τὴν
ιδέα πώς είλε γινομέθει..

FIA NA SEGRETE

ΤΗ ΑΓΑΣΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΞΑΣΙΑΣ

· Ή δρυστασία είνε ό καλύτερος τρόπος.... θεραπείας ώριμένων νοσημάτων, κατά τὸν Γερμανὸ γιατρὸ Σκάιωτ.

Ἴδουν τί λέει σχετικῶς ὁ ἐν λόγῳ γιατρός :
«Ἄν θέλετε νῦν παρατείνετε τὴν ζωήν σας καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε
λὴ ζωήν, ἀν θέλετε νὰ ἔχετε ζωτικότητα, διάνυσμα πνεύματος καὶ
εἰδήσεως διαωρώς εὐθύμιου, πρόπεται νὰ στέκεσθε δύο τὸ δικαστὸν
πεσότερες ώρες θύμιοι. »Ορθιοί λέγοντας, δὲν ἐνισοῦμε νὰ στέκε-
ται καιτούριασμένοι καὶ μὲ κρεμασμένα τὰ χέρια, ἀλλὰ μὲ τὸ στῆ-
πει κατηγόριον πρός τὰ ἔξον καὶ μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλέν στὴν κανο-
ῖτι του θέσι.

» Μέ τὴν δοθυστασία θεραπεύονται ἡ δυσπεψία, ἡ νευρικότης, ἡ ἀδύναμία, οἱ φεμιατίσμοι, οἱ πονοκέφαλοι, ἡ νευραλγία καὶ ἄλλα νοσήματα, λίγο ἢ πολὺν σοβαρώ.

Πολλοί διατρέπεις γιατροί παραδέχονται ἐπάσης σήμερα πώς δέκα λεπτών δρθοστασία, εἰς στάσην προσσήξης, ημερογίων, μπορεῖ νὰ κάνῃ θαύματα γιὰ τοὺς νευρασθενεῖς. Τὰ δέκα αὐτὰ λεπτά μπορεῖτε, θέτεις ἀπὸ λίγες ήμέρες, νὰ τὰ παρατείνετε σὲ μισή ὥρα, διαταν συνηθίσετε νὰ μὴν κοινάζεσθε πολύ.

Μὲ τὸν τρόπον ἀντό, ὑστεραὶ ἀπὸ κάμπτοσι καρφῷ, τὰ κουφασμένα νεῦρα πτίγρονται ζωὴ καὶ εἰκόνησία, ἡ δοξεῖ ἐπανέρχεται καὶ ἡ δύναμις τῶν τυειδῶν αὐξάνεται σπουδαϊκά.